

Påven Benedikt XVI:s budskap för missionssöndagen 19 oktober 2008

”Jesu Kristi tjänare och apostel”

Kära bröder och systrar!

Med anledning av världsmissionsdagen uppmanar jag alla att reflektera över hur nödvändigt och angeläget det är att också i vår tid förkunna evangeliet. Alla döpta har i början av detta årtusende blivit sända och fått uppdraget att vara ”Jesu Kristi tjänare och apostlar.” Denna sändning har absolut prioritet i deras liv. Min vördade företrädare, Guds tjänare Paulus VI, konstaterade redan i sin apostoliska skrivelse ”Evangelii nuntiandi” att ”evangelisationen är en nåd, kyrkans egentliga kallelse, hennes djupaste identitet” (jfr nr. 14). Som förebild för en sådan apostolisk insats vill jag särskilt nämna folkens apostel, den helige Paulus, ty i år firar vi ett särskilt jubileum som särskilt ägnas honom. Det är Paulus-året, som ger oss tillfälle till att bättre lära känna denne berömda apostel, som blev kallad att förkunna evangeliet bland de icke-troende, så som Herren hade sagt till honom: ”Gå, jag skall sända dig till hedningarna långt borta” (Apg 22:21). Hur skulle vi kunna försumma tillfället som under detta jubelår erbjuds åt lokalkyrkorna, de kristna församlingarna och de enskilda troende, när det handlar om att förkunna evangeliet, Guds kraft som kan rädda var och en som tror, ända till jordens yttersta gränser (Jfr Rom 1:16)?

1. Mänskligheten behöver befrielse

Mänskligheten måste räddas och befrias. Själva skapelsen - säger den helige Paulus - lider och hoppas att befrias till Guds barns frihet (jfr Rom 8:19-21). Dessa ord gäller också världen av i dag. Skapelsen lider. Mänskligheten lider och hoppas på den sanna friheten, den väntar på en annan, bättre värld, den väntar på ”frälsningen.” Och i grunden vet den att denna nya värld, som den väntar på, förutsätter en ny människa, ”Guds barn.” Låt oss se litet närmare på världen av i dag. Det internationella panoramat erbjuder å ena sidan perspektiv som innefattar löftesrika ekonomiska och sociala framsteg, men å andra sidan kräver några stora bekymmer som berör själva framtiden för människan vår uppmärksamhet. Våld präglar i inte så få fall relationerna mellan individer och folk; fattigdom trycker miljoner av invånarna på denna jord; diskriminering och rent av förföljelse av rasmässiga, kulturella eller religiösa skäl tvingar många människor att fly från sitt eget land och söka skydd och tillflykt på andra håll; om det tekniska framsteget inte har människans värdighet och väl och en solidarisk utveckling som målsättning förlorar det sin potentiella ställning som ett hopp och riskerar tvärtom att bidra till att förstärka den olikhet och orättvisa som redan finns. När det gäller förhållandet mellan människan och hennes omvärld finns det också en ständig risk att man på ett ogenomtänkt sätt utnyttjar världens resurser, vilket får konsekvenser för människans egen kroppsliga och själsliga hälsa.

Inför ett sådant scenario ”slits vi fram och tillbaka mellan hopp och ångest, vi är djupt oroad av hur saker och ting utvecklas i dag” (jfr Andra Vatikankonciliet, pastoralkonstitutionen om kyrkan i världen av i dag *Gaudium et spes*, 4). Vi frågar oss oroligt: vad skall det bli av människan och skapelsen? Finns det ett hopp för framtiden, eller rättare sagt, finns det en framtid för människan? Hur kommer denna framtid att se ut? Svaret på dessa frågor får vi troende ur evangeliet. Kristus är vår framtid och, som jag skrev i min encyklika *Spe salvi*, ett budskap som ”förändrar livet”, ger hopp, öppnar tidens dunkla port och kastar ljus över människans och universums framtid(jfr nr. 2).

Den helige Paulus hade mycket väl förstått att mänskligheten enbart genom Kristus kan finna frälsning och hopp. Därför uppfattade han sändningen att förkunna ”löftet om liv i Kristus Jesus” (2 Tim 1:1), ”vårt hopp” (1 Tim 1:1) som något nödvändigt och angeläget, för att alla folk skall bli medarvingar och ha del av samma löfte (jfr Ef 3:6). Han visste att människorna utan Kristus var ”utan hopp och utan Gud när de levde i världen” (Ef 2:12). De var utan hopp eftersom de var utan Gud (jfr *Spe salvi*, 3). Ja, det är ett faktum att ”den som inte känner Gud visserligen kan ha många former för hopp, men när allt kommer omkring är utan hopp, utan det stora hopp som bär upp hela livet (jfr Ef 2:12)” (*ibd*, 27)

2. Mission handlar om kärlek

För alla är det alltså en högst angelägen plikt att förkunna Kristus och hans budskap om frälsning. ”Ve mig”, skrev den helige Paulus, ”om jag inte förkunnar evangeliet!” (1 Kor 9:16). På vägen till Damaskus fick han vara med om att frälsning och mission är ett Guds verk och kommer ur hans kärlek. Kristi kärlek drev honom att färdas på vägarna i det romerska riket som sändebud, apostel, förkunnare och evangeliets lärare. Som dess ”sändebud i sin fångenskap” beskrev han sig själv (Ef 6:20). Guds kärlek ledde till att han blev ”allt inför alla, för att rädda åtminstone några” (1 Kor 9:22). När vi reflekterar på den helige Paulus erfarenhet förstår vi att missionsverksamheten är ett svar på den kärlek med vilken Gud älskar oss. Hans kärlek frälser oss och driver oss till ”*missio ad gentes*”; den andliga energin förmår skapa större harmoni, större rättvisa, djupare gemenskap bland personer, raser och folk i den mänskliga familjen. Efter denna harmoni längtar alla (jfr encyklikan *Deus caritas est*, 12). Det är därför Gud, som är kärleken, som för kyrkan fram till mänsklighetens gränser och inbjuder evangeliets förkunnare ”att dricka ur den första, den ursprungliga källan, hos Jesus Kristus, ur vars öppnade hjärta Guds egen kärlek strömmar fram” (*Deus caritas est*, 7). Enbart ur denna källa kan man ösa uppmärksamhet, tillgivenhet, lidelse, mottaglighet, beredskap och intresse för människors problem liksom andra dygder som behövs för att evangeliets budbärare skall lämna allt, och helt och hållet, utan villkor, skall kunna ägna sig åt att sprida doften från Kristi kärlek.

3. Alltid evangelisera

Medan den första förkunnelsen av evangeliet i inte så få delar av världen fortfarande är nödvändig och ofrånkomlig, förorsakar prästbrist och avsaknaden av kallelser i många stift och institut för gudsvigda liv bekymmer. Men det måste betonas att Kristi uppdrag att förkunna evangeliet för alla folk måste prioriteras också i fortsättningen. Ingenting kan rättfärdiga att förkunnelsen stryps eller bringas att upphöra. Ty ”evangelisationen av alla människor utgör kyrkans liv och väsentliga sändning” (jfr Paulus VI, den apostoliska skrivelsen *Evangelii nuntiandi*, 14). ”Ty denna sändning befinner sig bara i sin början, och vi måste sätta in alla våra krafter på denna sändning” (jfr Johannes Paulus II, encyklikan *Redemptoris missio*, 1). Hur skulle vi kunna låta bli att tänka på den makedoniske man, som visade sig i drömmen för den helige Paulus och ropade: ”Kom hit och hjälp oss!”? Otaliga människor väntar i dag på förkunnelsen av evangeliet, otaliga människor törstar efter hopp och kärlek. Alla som känner att ropet på hjälp som stiger upp från mänskligheten gäller dem lämnar allt för Kristus för att förmedla tron och Kristi kärlek till människorna (jfr *Spe salvi*, 8).

4. Ve mig om jag inte förkunnar (1 Kor 9:16)

Kära bröder och systrar, ”*duc in altum!*” Låt oss segla ut på världens vida hav, följa Jesu kallelse, utan fruktan kasta ut näten och förtrösta på hans ständiga hjälp. Den helige Paulus påminner oss om att förkunnelsen av evangeliet inte är något att vara stolt över (jfr 1 Kor 9:16), utan ett uppdrag och en glädje. Kära bröder i biskopsämbetet, i enlighet med den helige Paulus exempel måste var och en av er betrakta sig själv som ”Kristi Jesu fånge för hedningarnas skull” (Ef 3:1) och då vara medveten om att i svårigheter och i prövningens stund räkna med den kraft som kommer från honom. Ty en biskop har ”inte bara tagit emot vigningen för ett visst stift utan för hela världens frälsning” (jfr *Redemptoris missio*, 63). Liksom aposteln Paulus är han kallad att vända sig till dem som är långt borta, vilka inte känner Kristus eller har fått erfara hans befriande kärlek; det är biskopens plikt att göra hela den gemenskap som utgörs av hans stift missionerande och gärna bidra till att i enlighet med de möjligheter som står till buds skicka präster och lekmän till andra kyrkor för att stå i evangelisationens tjänst. På detta sätt blir ”*missio ad gentes*”, sändningen till folken, den princip som förenar och sammanfattar hela hans pastoral och karitativa verksamhet.

Kära präster, ni skall som biskoparnas främsta medarbetare vara varmhjärtade herdar och entusiastiska förkunnare av evangeliet! Många av er har under de decennier som gått gett er ut i missionsområdena och följt uppdraget i encyklikan *Fidei donum* vars femtioårsjubileum vi för kort tid sedan kunde fira. Med denna encyklika gav min vördade företrädare, Guds tjänare Pius XII, impulsen till samarbete mellan de olika delkyrkorna. Jag litat på att denna missionsiver inte försvinner i lokalkyrkorna, trots den prästbrist som är ett bekymmer för många av dem.

Och ni, kära ordensmedlemmar, som genom er kallelse har en utpräglad missionerande karaktär, ge alla, framför allt dem som befinner sig långt borta, en evangeliets förkunnelse som präglas av ett konsekvent vittnesbörd för Kristus och en radikal efterföljelse av evangeliet.

Kära lekmän, män och kvinnor, också ni, som verkar på olika områden i samhället, är i ett allt större antal kallade att sprida evangeliet. En komplex och mångfacetterad areopag öppnar sig för er, som det gäller att evangelisera: världen. Vittna med ert liv om att de kristna ”tillhör ett nytt samhälle, till vilket de är på väg tillsammans och som de ger en föraning om på sin pilgrimsvandring” (jfr *Spe salvi*, 4).

5. Avslutning

Kära bröder och systrar, må firandet av missionssöndagen uppmuntra er till att förnya er medvetenhet om hur angeläget och nödvändigt det är att förkunna evangeliet. Jag kan inte undgå att betona hur livligt jag uppskattar de påvliga missionsverkens bidrag till kyrkans evangeliserande verksamhet. Jag tackar er för det stöd ni erbjuder alla församlingar, särskilt de unga bland dem. Ni är ett värdefullt verktyg för att inspirera till mission och kunskap på detta område i Guds folk och för att främja gemenskap mellan människor och utbyte av tillgångar i de olika delarna av Kristi mystiska kropp. Kollekten som upptas på missionssöndagen i alla församlingar skall vara ett tecken på den ömsesidiga omsorgen i kyrkorna. Slutligen skall också bönen i det kristna folket mer och mer intensifieras, ty den är ett andligt verktyg man inte kan ge avkall på för att Kristi ljus, ”själva ljuset”, skall spridas bland alla folk, det ljus ”som lyser över allt mörker i historien” (*Spe salvi*, 49). Jag anförtror åt Herren det apostoliska arbete som utträttas av missionärerna, kyrkorna och de troende som på olika sätt verkar missionerande, och ber om förbön av aposteln Paulus och den

allrasaligaste jungfrun Maria, ”den levande förbundsarken”, evangelisationens stjärna och hopp, och ger alla den apostoliska välsignelsen.

Vatikanen den 11 maj 2008

BENEDICTUS PP VI